

NƯỚC MẮT LƯNG TRÒNG

Duyên Anh

(2)

Phòng tạm giữ ngăn đôi bằng những chấn song sắt to, dài. Một bên đàn bà, con gái, một bên nhốt đàn ông, con trai. Bên nhốt đàn ông gồm đủ thành phần: ăn cắp, thổi xe, nghiện hút, cao bồi, du đấng. Bên nhốt đàn bà chỉ có hai hạng người: mãi dâm và bị nghi là mãi dâm.

Danh từ tạm giữ đã ấn định rõ quyền giam người của cảnh sát. Khi thẩm vấn, kẻ có tội được giải ra phòng dự thẩm, kẻ vô tội được trả tự do. Phòng tạm giữ không cho phép giam người quá mười tiếng đồng hồ. Luật dạy thế. Nhưng luật ở cái nước khốn nạn, ngu dốt này co dãn theo ý muốn của từng người, theo cảm hứng của từng người. Nền, nhiều kẻ ký nhận tội vẫn có thể nằm ý trong phòng tạm giữ vài tuần. Nó muốn cảnh sát giải nó tới phòng dự thẩm để ông dự thẩm tống nó vào khám chờ ngày ra tòa lãnh án mà cũng chẳng được. Vào khám không khí dễ thở và... tự do gấp ngàn lần ở phòng tạm giữ. Những kẻ vô tội còn thê thảm hơn. Đã bị đối xử tàn nhẫn, cảnh sát dạo vài câu, ai nấy nín thinh, nuốt sự bất công, không dám nghĩ tới chuyệ luật pháp phục hồi danh dự cho mình, pháp luật xoa dịu nỗi đau cho mình. Bởi vậy, không ai dám truy tố những người đã hiếp dâm công lý. Nguyễn Đạm ở phòng tạm giữ đã được mười hai tiếng. Lúc người cảnh sát dẫn nó đi, mở cửa phòng giam, xô nó vào. Nó ngã chúi. Liền mấy trận đòn phủ đầu khiến thân thể nó ê ẩm, trí óc nó rời rã. Nó không ngóc đầu nổi cứ gục xuống mê man.

Khi nó mờ mắt ra, nó thấy đầu nó gối trên vũng nước, tóc nó sũng. Đạm sờ tóc, đưa tay lên mũi người. Mùi nước đá khai nồng. Nó ngồi nhồm đậy, ngạc nhiên lạng người. Mấy chục mạng đang bó gối, không ai nói với ai một lời nào. Trong số những kẻ bị nhốt, Đạm chú ý một đứa nằm riêng một khoảng đất khá rộng, ngáy khò khò. Nó ngủ say sưa, coi nhà tù như cái giường có đệm. Đạm toan đứng lên cởi áo lau tóc thì một bàn tay chụp lấy lưng nó. Đạm hoảng hốt, co rúm thân thể; Giọng nói yếu ớt thì thầm:

- Ngồi im cậu, động đậy nó đánh cậu chết!

Đạm sẽ quay lưng. Người chụp lưng nó là anh bán nước dừa. Nước mắt anh ta trào ra:

- Nó đánh tôi đau quá, tôi nhận đại là du đấng Cầu Muối và báo hại cậu. Tôi hối hận quá cậu ơi!

Đạm chưa kịp nói, anh bán nước dừa đã nức nở:

- Mới đầu tôi chối, sau thằng Chà và tấn tôi muốn đập phổi, tôi đành nhận. Vợ tôi chắc chết đói mất, cậu ạ!

Nguyễn Đạm đập tay lên vai anh bán nước dừa:

- Tôi còn đau hơn anh.

Sực nhớ ra lời dọa, Đạm hỏi khế:

- Ai bảo động đậy thì bị đánh chết?

- Thằng Chà và.

- Sao thế?

- Cậu ngủ mê cậu không biết, chúng nó vừa tranh chỗ nằm đánh nhau chí tử. Hai thằng bị lôi đi rồi. Thằng Chà và ra lệnh cấm động đậy, phải ngồi bó gối cho tới lúc hai tên trùm du đấng trở về. Rồi cậu xem, hai thằng trở về sẽ sống dở chết dở.

Nguyễn Đạm trở ngón tay về phía góc tường, nơi có thằng dám nằm ngáy khò khò, nháy mắt ngầm ý hỏi anh bán nước dừa. Anh ta ghé sát tai Đạm:

- Hưng mặt thẹo đó. Nó mắc đá không thèm đập cửa, vén quần đại ra phòng. Cậu bị xô trúng bãi nước đá của nó.

Anh bán nước dừa vừa nói tới đó thì cửa sắt mờ tung, tên Chà vừa đã đánh Đạm, hai tay nắm gáy hai tên nạn nhân đẩy mạnh. Hai đứa khốn nạn ngã chúi xuống nền gạch như Đạm đã ngã. Tên Chà và dựa lưng vào cánh cửa phòng, rút thuốc châm hút, mùi thơm thuốc lan tỏa khắp phòng làm nhiều đứa nghiền thuốc nuốt nước miếng.

Tên Chà và hít chừng vài hơi, ném điếu thuốc tới chỗ Hưng mặt thẹo. Điếu thuốc trúng người Hưng mặt thẹo.

Nó quơ tay chụp vội, hút tiếp. Tên Chà và nhe răng cười. Nó móc túi lấy còng sắt chọi trúng đầu Hưng mặt thẹo.

Thằng này ngồi dậy, nhăn nhó:

- Xếp chơi chi kỳ vậy?

Tên Chà và vẫy tay:

- Lại đây!

- Em bị sốt, chân tê liệt, xếp ơi! Em xin lỗi xếp đã nằm, xếp phạt ngồi bó gối nhưng em bị sốt.

- Lết lại đây!

- Em xin xếp.
- Cầm cái còng lết lại đây!
- Em không lết được.
- Mà bắt tao phải bước vô trong?
- Em đâu dám.

Một mặt cứ xin xỏ, một mặt cứ hít thuốc lá Hưng mặt thẹo tỉnh bơ, khiến tên Chà và nổi nóng:

- Đ.m, mà khi dễ tao quá hả?

Hưng mặt thẹo lại nhăn nhó:

- Em sốt, em lạy xếp.

Tay nó đã cầm cái còng sắt. Tên Chà và nhỏ bãi nước miếng, bước vô. Nó bước vào giữa phòng thì, nhanh như chớp, một tội phạm nhào tới khép cánh cửa lại. Chừng mười thằng trong đám ngồi bó gối vụt đứng dậy vây lấy tên thợ đánh người. Tên Chà và bối rối chưa biết xử sự ra sao. Chiếc còng sắt từ tay Hưng mặt heo tống ra. Đường phóng tuyệt tác của một du đãng khét tiếng miệt Khánh Hội văng đúng mũi tên Chà và. Nó té nhào, máu mũi phun có vôi. Hưng mặt thẹo chồm đến:

- Tụi bây xích ra, để tao thanh toán thằng Chà và này!

Bọn gái giang hồ bên kia song sắt ngó sang khuyến khích Hưng mặt thẹo:

- Giết nó đi anh, nó đã hiếp em đấy!

Cô ả hứa hẹn:

- Lát nữa em tặng anh cái này...

Hưng mặt thẹo hất mái tóc, mỉm cười với ả giang hồ. Nó sút tên Chà và một cú vào quai hàm. Cái đầu tên thợ đánh người ngoẹo đi. Hưng mặt thẹo nhảy lên ngực tên Chà và thúc gót chân nó xuống mạng mỡ của tên thợ đánh người. Một lúc, nó say đờn, kéo áo tên Chà và lôi dậy mà đấm. Nó đấm đến lúc mỏi tay, ngồi thở hổn hển. Những thằng du đãng khác tiếp tay Hưng mặt thẹo trả đòn thù. Bọn du đãng chuyên nghiệp quần tên Chà và nửa tiếng đồng hồ. Thân thể tên thợ đánh người bầy nát. Hưng mặt thẹo tụt quần đá lên mặt tên Chà và. Bọn gái giang hồ cười khúc khích. Một ả vẫy mời kẻ "chiến thắng". Hưng mặt thẹo khệnh khạng bước lại song sắt, nó luồn đôi tay qua kẽ hở của hai chiếc song sắt, ôm lấy một con điếm. Đôi môi con giang hồ cắn chặt lấy môi thằng du đãng. Chúng yêu cuồng trước bao nhiêu con mắt. Nhưng yêu trộm cảnh sát.

Mười phút đồng hồ ái ân thành thật và tha thiết trôi qua, Hưng mặt thẹo rời khỏi song sắt. Nó kéo cái xác mềm nhũn của tên Chà và vào góc phòng. Sau đó nó lại nằm ngủ. Lần này nó ngủ say sưa thật tình. Nguyễn Đạm vừa chứng kiến một pha táo bạo, tàn nhẫn hơn trên màn ảnh. Nó lấy làm lạ, không hiểu Hưng mặt thẹo nghĩ sao mà lại dám đánh tên Chà và, và mấy chục mạng người để yên cho Hưng mặt thẹo đánh. Hậu quả sẽ thế nào? Một tên du đãng trả lời ý nghĩ của Nguyễn Đạm:

- Chuyện đầu bỏ đây nhé! Thằng nào hó hé toi mạng à!

Anh bán nước dừa véo Đạm một cái:

- Nó chết chưa cậu?

- Chết rồi.

- Nguy to cậu ạ. Lại ăn đờn cả lũ mất thôi.

- Đừng lo.

- Không lo sao được. Số tôi xui quá, giá tôi đừng lảm bảm, bắt quá xe chỉ bị nhốt ở phú de. Tôi sinh sự trước, được cậu làm chứng, vạ lây cho cậu. Bị khép tội du đãng bao giờ mới ra nổi? Lại thằng Chà và bị đánh chết nó sẽ tra tấn, chịu không thấu tôi lại phải nhận tội giết người cho mà coi.

Nguyễn Đạm mím môi. Nó đang theo dõi mấy thằng ý chừng là đàn em của Hưng mặt thẹo, bàn tán thì thầm. Bây giờ có lẽ đã sắp tối. Cánh cửa sổ trên trần phòng lộ ra một khung trời vuông xám xịt. Phòng tạm giữ có hai cửa sổ dùng là hai lỗ thờ đều ở trên trần. Và cũng bằng song sắt. Một bên có bức tường. Từ chân tường lên cao tới quá tầm tay với, toàn màu rệp. Rệp cắn tội nhân đầy mình. Tội nhân bắt rệp giết đầy tường, thành thử, nửa tường phía dưới quét đầy máu người. Máu thấm vào tường vôi, lớp này chồng lên lớp kia. Rệp càng giết càng nhiều. Rệp là kẻ thù của tù. Tù giết rệp lấy máu mình tô tường. Trên lớp vôi máu ấy, nhiều lời nguyện đã khắc ghi. Có đứa dùng móng tay nhọn cạo hàng chữ "thù này quyết trả". Có đứa lợi dụng giờ đi tắm, đi ỉa, nhặt mảnh thủy tinh khắc cả một câu dài "Đ.m, đứa nào làm cái phòng này? Ông sẽ giết thằng X khi ra khỏi đây". Có đứa ghi "Vào đây lần thứ nhất ngày... tháng... năm 19... Ký tên..." Và ngay dưới hàng chữ đó, ghi tiếp: "Vào đây lần thứ hai ngày... tháng... năm 19... Ký tên" Chữ ký giống nhau. Những lời nguyện này chi chít, đọc không xuể. Bọn du đãng coi những lời nguyện trên máu đó là những lời son sắt.

Tối sắp tới, sắp đến bữa ăn. Mỗi thằng được vất cho một mẩu bánh mì kẹp trứng vịt trắng chừng năm đồng bạc. Trong mỗi bên phòng có một cái thùng nước nhỏ và một cái ca uống chung. Khi nào được ra ngoài, bọn tội nhân bê cái thùng theo để mức nước vào. Mỗi lần ra, cảnh sát ộp đi. Cả bọn chia làm hai toán: toán đàn ông và toán đàn bà. Tội nhân đã phải nhịn ỉa, đái cả ngày chờ đến tối rời phòng, phòng tạm giữ chừng hai mươi phút làm các việc thờ, tắm, ỉa và đái. Lợi dụng lúc đông người, lộn xộn này, nhiều đứa đã chạy trốn. Cảnh sát đuổi bắt. Thằng nào hên nhất thoát thân. Thằng nào xui nhất, ăn đạn trúng cẳng. Những thằng bị tóm lại, chịu đòn Chà và, chết dờ sống dờ. Cũng có đứa lười biếng không thèm rời phòng. Nó nằm lì, đái ỉa ra đầy trên tức cảnh sát. Bọn này toàn là dân "chì". Thành tích sơ sơ là dám dùng dao con chó đâm người không góm. Và, dưới trướng ít ra có độ hai mươi tên đàn em đứng bên hoặc cai quản một khu vực chuyên cướp giết, bắt địa và thổi xế. Những tên này ở bên ngoài kinh địch nhau, tranh nhau ảnh hưởng và đất làm ăn. Vô tình gặp gỡ trong này, chúng nó thanh toán nhau để rửa hận và dành chức vua phòng.

Hôm qua, Tám xích lô làm vua. Sáng hôm nay, Hưng mặt thẹo và hai thằng đàn em của nó vô đây, Tám xích lô đã bị truất phế sau mười phút ăn no đòn hội chợ... Tám xích lô xuống chân, nhường ngôi vua cho Hưng mặt thẹo, trùm du đảng miệt Khánh Hội. Những trận thanh toán tại phòng tạm giữ âm thầm nhưng không kém phần tàn bạo, khốc liệt. Bọn du đảng giết nhau bằng lưỡi dao cạo giấu kín ở gấu quần, lưỡi dao cạo nhỏ nhoi này dùng để cắt gân địch thủ. Hoặc chúng nó bóp cổ địch thủ, trợn mắt tới khi tắt thở. Hoặc chúng dựng địch thủ xô đầu vào tường... Giữa cuộc thư hùng, cảnh sát hay tin, lôi cả bọn lên "cảnh cáo" rồi còng tay, xích chân chúng lại. Nếu cảnh sát không biết gì khi xảy ra án mạng, kẻ xấu số coi như thứ đồ bỏ. Người ta lôi nó ra khỏi phòng, cho nó đến nhà xác, thế là xong. Ít khi kiếm ra thủ phạm. Đem một xấp bạc nhử mỗi cũng không có đứa nào dám tố cáo kẻ sát nhân. Luật phòng giam vậy đó. Chức vua phòng chẳng ăn cái giải gì ngoài quyền lợi tự do tán tỉnh và ôm ấp bọn gái giang hồ giam bên cạnh. Khi có gái xùy, máu du đảng bốc lên, vua phòng sẽ làm bất cứ một việc gì để lấp đầy hố tự ái và thỏa mãn người đẹp. Bọn gái giang hồ gần thời buổi nhiều nhưng, khó làm ăn; không bị Mỹ say quít thì bị kiểm tục ruồng bỏ. Không bị du đảng bắt địa thì bị mụ đầu bóc lột. Mỗi ả phải chọn lựa một thằng du đảng khét tiếng làm nhân tình và nuôi nó. Thằng du đảng có bản phận dùng sức mạnh và sự liều mạng của nó bảo vệ con giang hồ. Nếu cần, thằng du đảng dùng cả máu mình bảo vệ cơm áo, cây nhân sinh của nó. Sự lựa chọn ở đây bảo đảm nhất. ả nào đất khách, sáng nước nhất xí phần ưu tiên. Vua phòng cũng không dại gì bảo trợ cho ả giang hồ hạng bét thứ ba chục bạc rẻ rúng.

Ả giang hồ vừa ôm ấp Hưng mặt thẹo là hoa khôi của gian giam đàn bà. Chiếc hôn nóng bỏng, dai dẳng hứa hẹn nhiều say mê khi hai đứa ra ngoài. Không cần nói, chỉ cần mắt nhìn nhau và đôi tay phiêu lưu trên thân thể nhau là mối tình hoang dại đã gắn bó. Bây giờ là phòng giam im lặng. Gian bên này, trống ngực bọn bị nghi oan là du đảng, bọn ăn cắp, mấy ông nghiện hút, đổ bác run cầm cập. Bên kia, bọn mãi dâm, bọn chữa thổ nín khe hết còn léo nhéo kể chuyện tục tĩu nữa. Tất cả đều lo ngại hình phạt sắp xảy ra. Thằng Chà và đã chết hẳn rồi. Trong nỗi sợ có duyên có nợ, Hưng mặt thẹo vẫn ngáy khò khò. Con bò của nó đăm đăm nhìn nó. Thốt nhiên, ả đứng lên quét mắt nhìn đủ mặt bên gian của ả nghiêng răng ken két:

- Phải giả vờ mù và điếc ráo tội nghe. Đứa nào không biết giả vờ mù và điếc tao bảo nó chọc đui con mắt, thủng lỗ tai nghe chưa?

Rồi im lặng. Chỉ còn nghe tiếng ngáy của Hưng mặt thẹo. Và, mỗi tội nhân nghe rõ tiếng trái tim mình đập.

Anh bán nước dừa ghé sát tai Đạm:

- Tính sao cậu?

Đạm nhìn anh ta thăm thì:

- Tính sao bây giờ?

- Nó lôi lên tấn như tử thì mù thế nào được hả cậu?

- Phải giả vờ.

- Đau chết người, giả vờ sao được, cậu ơi!

Đạm quàng tay lên anh bán nước dừa:

- Anh theo đạo gì?

- Đạo Phật.

- Khấn Phật độ trì anh đi...

- Tôi không đi chùa đâu biết khấn vái ra sao?

Đạm nhăn nhó:

- Thì khấn ông bà anh đi...

- Khấn làm gì?

- Cứ khấn đi, còn biết làm gì nữa.

Anh bán nước dừa lâm râm khẩn vái cha mẹ, ông bà phù hộ anh khỏi ăn đòn tra khảo. Đạm ngồi bó gối tưởng tượng sự việc sắp xảy ra. Nó nhớ tới những bài báo của ông luật sư, các ông thẩm phán về sự quan trọng của đôi mắt nhân chứng. Nó muốn chửi cha những tác giả bài báo đó. Đạm vừa sáng mắt. Thực sự nó thấy nó hơi lớn vì nó đã nhìn rõ cuộc đời. Luật lệ của các ông chánh án, các ông luật sư chỉ là những thứ phù phiếm, những chậu hoa làm cảnh cho các ông ấy và làm cảnh cho nhà nước. Những người làm luật chỉ là những người mơ mộng, những người trùm chần, những người chỉ biết phòng giam là nơi dùng để giam người. Và mù tịt mọi chi tiết, mọi luật lệ của kẻ canh phòng giam và kẻ mạnh nhất trong phòng giam. Đạm muốn uống một liều thuốc tẩy cho tiêu hết những bài công dân giáo dục mà nhà trường đã dạy nó. Nó muốn thoát khỏi đây, có thật nhiều quyền hành phá phách tòa án, đổi hết sách luật. Nó muốn...

Tiếng chìa lách cách ở ổ khóa khiến Đạm rợn người. Chưa có thứ tiếng nào rợn người hơn tiếng chìa khóa tra vào ổ của phòng sắp có kẻ tử tội. Mấy chục mạng người không bảo nhau, mắt cùng mở thao láo. Những ông nghiện thuốc phiện, rã rớt xuống mép cũng cố gắng thẳng cổ lên. Chỉ có Hưng mặt thẹo vẫn nằm ngáy.

Cửa phòng đã mở. Một gã Chà và khác xuất hiện. Nó hất hàm:

- Sao có chìa khóa gài ở cửa?

Không đứa nào trả lời. Gã Chà và chửi thề:

- Đ.M, tụi mày câm hả?

Vẫn không đứa nào trả lời. Gã Chà và đã bóp một cú lão nghiện:

- Mày cũng câm à?

Lão nghiện xít xoa:

- Tôi ngủ gà ngủ gật, dói thuốc muốn chết đâu có biết gì thầy?

Gã Chà và lại đạp lão cái nữa:

- Chết cha mày đi.

Bỗng nó hỏi:

- Hai thằng nào nằm kia?

Một đứa đàn em của Hưng mặt thẹo nhanh miệng:

- Hưng mặt thẹo đó thầy ơi, nó bị sốt từ hồi trưa.

Hưng mặt thẹo cựa quậy, rồi nó ngồi nhồm dậy xoa tóc rối bù:

- Gì vậy tụi bây?

Đàn em nó đáp:

- Có thầy hai đến cho ra ngoài.

Gã Chà và đã lùi về phía cửa, quát:

- Còn thằng nào nằm kia?

Hưng mặt thẹo ngơ ngác:

- Thằng nào hả, xếp?

- Thằng nào co quắp như mã cha mày đó?

Hưng mặt thẹo lắc đầu:

- Con không biết xếp ơi!

Gã Chà và la lối om xòm. Nhưng thằng nằm co quắp quay mặt vào tường không thèm nhúc nhích. Vì nó là thằng... Chà và bị Hưng mặt thẹo thanh toán rửa hận "thẩm vấn". Gã Chà và sổng móc túi lấy ra cái còng ném thật mạnh vào người gã Chà và chết, y hệt gã Chà và chết đã ném cái còng vào người Hưng mặt thẹo.

Thấy con mồi bất động, gã Chà và nhổ bãi nước miếng:

- Đ.m, ông phải xẻo tai mày đa...

Hưng mặt thẹo phá ra cười. Gã Chà và quét tia mắt quanh phòng:

- Mày cười gì đó, chó đẻ?

Hưng mặt thẹo xoa cằm:

- Con hông biết xếp ơi!

Gã Chà và bảo nó:

- Lôi cổ cái mã cha mày ra đây cho tao.

Hưng mặt thẹo đứng dậy liền. Nó túm cổ cái xác chết lôi ra cửa. Gã Chà và đạp cái xác chết:

- Mày chết rồi à?

Bỗng nó tái mặt đi:

- Ganesh Sang!

Nó lùi dần rồi thoát ra cửa. Gã Chà và biến mất, quên cả đóng cửa. Hưng mặt thẹo phá ra cười. Nó bước tới chỗ anh bán nước dừa lôi anh ta đứng lên, tát lia lịa vào má anh.

- Mày giết con nhà Ganesh Sang hả?

Anh bán nước dừa chối lia lịa:

- Đâu phải em, đại ca...

- Chính mày đánh nó, tui tao thấy rõ mà.

Hai thằng đàn em của Hưng mặt thẹo làm chứng:

- Không mày thì ai, tao thấy rõ hết.

- Tao cũng vậy.

Nguyễn Đạm toan đứng dậy. Hưng mặt thẹo nhìn nó cười gằn:

- Tao muốn một thằng giết tên chó đẻ Ganesh Sang thôi. Mày hiểu chưa?

Đạm gật đầu:

- Dạ, hiểu.

Hưng mặt thẹo cảnh cáo Đạm:

- Coi chừng tao cắt lưỡi mày.

- Dạ.

Nó ra lệnh:

- Áo ra tắm đi!

Nó dẫn đầu cả phòng ủa ra theo nó. Đạm và anh bán nước dừa đi sau cùng. Anh bán nước dừa nín áo Đạm:

- Nguy to rồi cậu ơi!

Đạm an ủi:

- Đừng sợ cuống lên thế, tướng anh đâu phải tướng giết người.

Anh bán nước dừa vẫn nín áo Đạm:

- Chúng nó cứ đổ riết cho tôi thì sao?

Đạm gỡ tay anh ra khỏi áo mình:

- Án mạng lớn chuyện lắm, người ta sẽ điều tra. Cảnh sát tư pháp khôn khéo chứ đâu ngu xuẩn như bọn Chà.

- Nó lại tấn mình.

- Thì nghiến răng mà chịu.

- Chịu hết nổi phải khai.

- Ráng nghĩ đến vợ con mà chịu biết tính sao bây giờ. Anh có mấy đứa con?

- Hai đứa. Chắc tôi khai mất cậu ơi. Tôi khai để đi tù may còn sống về nuôi con. Chứ nó đánh đau thế, chịu đòn cũng thối phổi.

Đạm chép miệng:

- Vậy hãy oán cha mẹ anh đi, ai bảo cha mẹ anh không mua cho anh cái nhà ở phố Catinat!

Anh bán nước dừa không hiểu Đạm nói gì. Bọn phạm nhân đã kéo ra sân. Lúc này cảnh sát kịp tới canh chừng chúng. Như thường lệ, bọn phạm nhân đưa đi đá, đưa đi ỉa, đưa uống nước rồi chờ phiên nhau tắm gội. Đến lượt Đạm, nó vừa xối nước vào đầu thì có tiếng hô:

- Đứng lại!

Và những bước chân đuối lộp cộp trên sân lát đá. Ý chừng có đứa trốn.

Tiếng hô thứ ba:

- Đứng lại!

Rồi ba phát súng nổ liên tiếp. Tiếng bước chân đuối im bật. Hưng mặt thẹo bô bô cái miệng:

- Nó giết xếp Ganesh Sang nó sợ lên máy chém, nó chầu anh em ơi! Thiên bắt dung nhân, nó bị cảnh sát bắt gục rồi.

Đạm khẽ thốt:

- Chết cha!

Nó nghiến răng:

- Con nhà Hưng mặt thẹo nham hiểm thật.

Có tiếng cảnh sát thúc dục. Đạm vội vàng vò đầu, vuốt qua mình mẩy rồi mặc quần áo. Cảnh sát lừa chúng nó vào phòng tạm giữ trước khi cửa phòng khóa kín. Tên Chà và dọa:

- Chiều nay nhịn đói nghe bọn chó đẻ. Lát nữa ông sẽ hỏi thăm chúng mày.

Phòng tạm giữ thiếu mất một tên. Nó vừa bị cảnh sát hạ. Chưa biết sống chết ra sao? Nguyễn Đạm không sợ đòn Chà và nữa. Giờ nó sợ cái lưỡi của Hưng mặt thẹo. Nó quay đi chỗ khác để khỏi nhìn bộ mặt ghê tởm của thằng du đảng nham hiểm hèn nhát, chó đẻ. Nó mới hiểu tại sao cảnh sát thù hận bọn du đảng. Tuy hiểu cảnh sát nhưng nó không quên thù hận. Những trận đòn đã làm long tính bản thiện của trái tim nó. Từ đó

lửa trên đầu điều thuốc mà tên Chà và dụi trên vai nó tới những cú đấm đá dán lên thân thể nó, Nguyễn Đạm không thể quên. Nó sẽ nhớ muôn đời.

Hưng mặt thẹo gọi vọng sang gian nhốt điếm:

- Vang ơi, cứng của anh ơi!

Giọng con điếm ồm ồm:

- Chi đó anh?

Hưng mặt thẹo nham nhở:

- Cho anh xem một tí, một chút xíu cho đỡ thèm, nghe em...

Con điếm đã ra chỗ song sắt. Nó vươn cao cánh tay bám lấy song sắt. Bọn du đãng căng mắt nhìn bộ ngực no tròn, đón mời một cách tha thiết của con điếm. Chúng nó nuốt nước bọt ừng ực. Con điếm khẽ lắc đầu, mái tóc bồng bênh của nó như máy bay trên vòm trời vàng huyền ảo mà vòm trời là khoảng không gian với ánh điện vàng khè. Nó nhỏ nhẹ:

- Lại đây cứng...

Hưng mặt thẹo đứng lên, bước tới chắn song sắt. Như lần trước, nó lại luồn tay qua cái song sắt tròn, ôm chặt ngang lưng con điếm. Con điếm đôi tay buông lơ. Rồi cũng luồn qua song sắt ôm ngang lưng thằng du đãng. Mỗi hai đũa dính chặt lấy nhau, Hưng mặt thẹo xoa vuốt bàn tay lên cái lưng ong của con điếm. Khi hai bàn tay thô bạo của nó vừa bám lấy cặp quần của con điếm ở hai bên hông định kéo xuống thì cửa phòng xịch mở. Hưng mặt thẹo mới kịp rút tay khỏi song sắt, chiếc còng đã ném trúng lưng nó. Thằng Chà và xuất hiện. Nó to con hơn Ganesh Sang và có vẻ hung bạo hơn. Con mắt chột của nó chứng tỏ điếm này. Nó bước hẳn vào phòng, tiến ngay đến chỗ Hưng mặt thẹo. Nó đá Hưng mặt thẹo một cú, Hưng mặt thẹo quay lơ. Nó chửi:

- Đ.m, mày muốn làm ái tình ở đây hả? Ông sẽ cho mày làm.

Nó chõ miệng sang gian giam điếm:

- Cả con kia nữa, đồ đĩ!

Nó nhặt cái còng đứt vào túi quần. Rồi hét hàm:

- Đứng lên thằng chó!

Hưng mặt thẹo ngoan ngoãn hơn cả bao giờ. Thằng Chà và chọt đẩy nó ra khỏi phòng. Rồi cửa phòng lại đóng kín. Gian bên cạnh, con điếm Vang cũng bị lôi ra. Tên đàn em của Hưng mặt thẹo gườm gườm nhìn mọi người. Nó nhe răng, quệt hai ngón tay trên hai hàm răng rít lên:

- Nó hỏi thằng nào giết con nhà Ganesh Sang, nhớ bảo thằng bị bắn nghe chưa?

Nó lôi lưỡi dao cạo khỏi gấu quần:

- Đứa nào khai Hưng mặt thẹo, ông sẽ cắt gân. Nó lên gùi, ông cầm chân lôi xuống, nó xuống đất ông kéo cổ nó lên.

Nó giấu lưỡi dao cạo vào chỗ cũ. Không khí phòng giam ngọt ngọt căng thẳng.